

# 和歌山での時間

グエン・チュオン・ズイ

日本語・日本文化研修留学生・ベトナム

時間については、いつも不思議に感じている。確かに時間は絶対的で変わらないものだと誰もが知っているが、その一方で、私たちの感覚を欺くような魔法のようなものを感じる。人それぞれ、人生のどの段階でも、時間の流れ方が違って感じられることがあり、時間というものは非常に捉えにくいものに思える。多くの若者と同じように、私も時間に対して漠然とした感覚を抱いていた。しかし、それは和歌山に訪れたときに変わった。ここでは、時間が特別な性質を持っているように感じられ、ゆっくりと、そして明瞭に流れているのだ。和歌山に来て初めて、私は時間の存在を深く、そして真に感じ取ることができるようになった。

秋が訪れると、私は学業に馴染んだ後、生活も落ち着いて時間も元のリズムに戻るだろうと思っていた。しかし、時間は以前よりもさらに混乱したリズムを刻むようになった。その理由は、新しい人間関係にあると思う。一人で日本に来た私は、誰も知り合いがいない状態からスタートし、新しいつながりを築くことが不可欠だった。今振り返ると、その時期は本当に素晴らしいものだった。留学生として、私は他の多くの留学生や日本人の先生や友人たちと知り合う機会を得た。この多文化交流は、秋の葉のように鮮やかで温かい色で私の認識を彩った。時間はまるで触媒のようで、日本の大学や日常生活を通じて、日本人と多く触れ合うことができた。このことが、日本全体と和歌山についての理解を深め、絵画のように豊かで深みを増すのを助けた。さらに、時間が経つにつれて、私たち留学生は、文化、宗教、信仰、そして異なる信念を持ちながらも、お互いを理解し、共感することができるようになった。秋の時間の流れは、葉が緑から黄色、赤に変わり、やがて散る様子に現れる。私にとって、それはまた、日々深まっていく人間関係にも現れていた。

去年の冬が訪れ、私は日本に冬の到来を感じた。この時期は、私と他の学生たちがプレゼンテーションや期末試験の準備で忙しくなる時間でもある。忙しさから、この時期の時間は速く、そして一色に過ぎていくように感じられた。それはまるで冬の景色のように、単調で淡々としたものだった。冬の終わりは、新しいものを迎え、古いものに別れを告げる時期でもある。私も例外ではなく、日本で知り合った友人たちを次々に母国へ見送らなければならなかった。別れの時間は、まるで時間が私から離れていくかのように感じられた。時間は多くのものを私に与えてくれたように思えたが、それと同時にすべてを奪い去っていくのだ。冬の冷たい風のように、時間の厳しさと無情さを強く感じた。

おそらく、私にとって最も印象的な景色のひとつは桜の花だ。桜が咲くと、寒い冬を乗り越えた土地がピンク色に染まり、すべてに新たな命を吹き込んでくれる。友達と一緒に桜の木の下を散歩するのが大好きだ。風に舞う花びらが空中にゆっくりと舞い落ちる様子は、本当に美しく、夢のようだ。しかし、桜の花が咲く期間はとても短く、それが少し残念に感じられる。ある日本人の友人が私に言った、その短さこそが桜をより美しくしているのだと。その言葉をよく思い出しながら、春の草花の香りに包まれて、時間の美しさを

感じるようになった。

私は和歌山での時間がもうすぐ終わることを知っている。近いうちに帰国しなければならず、今回は残る側ではなく去る側になる。しかし、和歌山での9ヶ月間は時間に関する非常に特別な認識を私に与えた。私は和歌山大学の多文化交流できる教育環境、ここで出会った人々、そして和歌山の豊かな生活が、私にとって時間に関する特別な感情を呼び起こしたと考えている。動揺は感じるが、以前ほど悲しみはない。時間は決して止まらず、我々にはそれを受け入れる以外に選択肢がない。しかし、時間のおかげで、私たちは生活の美しさを感じ取ることができるのだと思う。和歌山で学び、生活を体験できることに本当に感謝している。ここで過ごした時間は私の最も美しい思い出の一つだ。夏の訪れは、熱気と豪雨をもたらすが、それと同時に、自然界の生命が最も活発に脈動する季節でもある。和歌山での残りわずかな日々を心に深く刻み込み、まるで夏の生命力そのもののように、全ての瞬間を力強く、豊かに生き抜こうと思う。



# Thời gian ở Wakayama

Nguyễn Trường Duy

Du học sinh nghiên cứu văn hóa và ngôn ngữ Nhật / Việt Nam

Có một thứ khiến tôi luôn cảm thấy bối rối, mơ hồ, đó chính là thời gian. Dù ai cũng biết rằng thời gian là cố định và không thể thay đổi, nhưng lại có một sự kỳ diệu nào đó khiến nó dường như lừa dối được các giác quan của chúng ta. Thời gian với mỗi người, ở mỗi giai đoạn của cuộc đời, dường như trôi qua với tốc độ khác nhau, khiến cho nó trở thành một khái niệm khó nắm bắt hơn bất cứ điều gì khác. Giống như bao người trẻ khác, cảm nhận của tôi về thời gian cũng rất mơ hồ và biến động. Nhưng rồi, tất cả đã thay đổi khi tôi đến Wakayama. Ở nơi này, thời gian dường như mang một bản chất đặc biệt, chậm rãi và rõ ràng hơn. Chính tại Wakayama, tôi lần đầu tiên nhận ra rằng mình có thể cảm nhận và ý thức về sự tồn tại của thời gian một cách sâu sắc và chân thực nhất.

Khi mùa thu đến, tôi đã nghĩ rằng sau một thời gian nhập học, tôi sẽ dần quen với cuộc sống mới và thời gian của tôi sẽ quay lại với nhịp điệu vốn dĩ của nó. Nhưng không, thời gian trở nên loạn nhịp hơn bao giờ hết. Nguyên nhân có lẽ là từ những mối quan hệ mới. Đến Nhật một mình, không quen biết ai, nên việc kết nối với những người xung quanh là điều tất yếu. Nhìn lại, tôi thấy quãng thời gian ấy thật tuyệt vời. Là một du học sinh, tôi có cơ hội quen biết nhiều bạn bè quốc tế khác cũng như thầy cô và bạn bè người Nhật. Sự tiếp xúc đa văn hóa này như một bảng màu sống động, làm phong phú nhận thức của tôi, tựa như sắc màu rực rỡ và ấm áp của lá mùa thu. Thời gian như một chất xúc tác, giúp tôi giao lưu nhiều hơn với bạn bè thầy cô người Nhật, thông qua các hoạt động ở trường đại học và trong cuộc sống hằng ngày. Điều này làm cho bức tranh về Nhật Bản nói chung và Wakayama nói riêng trở nên phong phú và có chiều sâu hơn. Hơn nữa, theo dòng chảy của thời gian, những du học sinh chúng tôi, dù đến từ những nền văn hóa, tôn giáo, tín ngưỡng, và niềm tin khác nhau, đã có thể mở lòng, đồng cảm và hiểu nhau hơn. Thời gian mùa thu rõ ràng hơn bao giờ hết khi chúng ta thấy lá chuyển từ xanh sang vàng, rồi đỏ và cuối cùng là rụng đi. Đối với tôi, thời gian cũng hiện diện trong những mối quan hệ của mình, khi ngày qua ngày, chúng càng trở nên sâu đậm hơn.

Mùa đông đến, mang theo cái lạnh buốt giá. Đây cũng là thời gian bận rộn khi tôi và các bạn học sinh khác phải chuẩn bị cho các bài thuyết trình và kiểm tra cuối kỳ. Vì lịch trình chật kín, nên thời gian lúc này trôi qua khá nhanh và đơn điệu, giống như khung cảnh âm đạm của mùa đông vậy. Cuối mùa đông cũng là thời điểm chúng ta chào đón những điều mới mẻ và tạm biệt những điều cũ kỹ. Tôi cũng không ngoại lệ, khi lần lượt tiễn biệt những người bạn đã quen biết ở Nhật Bản về nước. Khoảng thời gian ly biệt này khiến tôi có cảm giác như thời gian đang rời bỏ tôi. Như thể thời gian mang đến cho tôi những điều đẹp đẽ,

nhưng rồi cũng tước đi mọi thứ từ tôi. Giống như những cơn gió lạnh lẽo của mùa đông, tôi cảm nhận được sự khắc nghiệt và vô tình của thời gian.

Có lẽ, một trong những cảnh sắc gây ấn tượng nhất đối với tôi là hoa anh đào. Khi loài hoa này nở, nó nhuộm hồng cả vùng đất vừa trải qua mùa đông lạnh lẽo, mang lại sức sống mới cho mọi thứ. Tôi thích cùng bạn bè đi dạo dưới bóng những cây hoa anh đào, ngắm nhìn những cánh hoa nhẹ nhàng đung đưa rơi trong gió. Khung cảnh ấy thật đẹp đẽ và thơ mộng biết bao. Tuy nhiên, thời gian hoa anh đào nở lại thật ngắn, điều này khiến tôi cảm thấy khá tiếc nuối. Một người bạn người Nhật đã nói với tôi rằng, chính sự ngắn ngủi đó lại càng làm cho hoa anh đào trở nên đẹp hơn. Tôi thường suy nghĩ về câu nói ấy, và trong không khí đượm mùi hương của hoa lá cỏ cây mùa xuân, tôi cảm nhận được vẻ đẹp của thời gian.

Tôi biết rằng thời gian của tôi ở Nhật Bản sắp kết thúc. Tôi sẽ sớm phải trở về nước, và lần này, tôi sẽ là người ra đi chứ không phải người ở lại. Cảm giác bồn chồn lại dâng lên, nhưng không còn buồn bã như trước nữa. Thời gian thì không bao giờ dừng lại, và ta không còn cách nào khác ngoài việc chấp nhận nó. Tuy nhiên, chính nhờ thời gian mà ta mới có thể cảm nhận được vẻ đẹp của cuộc sống. Tôi thật sự cảm thấy rất biết ơn vì có thể học tập và trải nghiệm cuộc sống ở Wakayama. Quãng thời gian trôi qua tại đây đã để lại trong tôi những kí ức tươi đẹp nhất. Mùa hè đến mang theo cái nóng gay gắt cùng những cơn mưa triền miên, tuy nhiên cũng vì thế nên đây lại là quãng thời gian mà sức sống của vạn vật trở nên mãnh liệt nhất. Những ngày còn lại ở Wakayama, như là sức sống tươi đẹp của mùa hè, tôi muốn được sống hết mình trong từng khoảnh khắc, để có thể lưu giữ một cách trọn vẹn nhất những kỉ niệm tuyệt vời này vào tim.